

FAMILIEROMAN

SUZANNE
PETERS

Zomerflirt

SELLES
RELAX

*Voor Olaf Bremer:
bedankt voor de gezellige en leuke dagen in Spanje!*

Proloog: 7 januari

“Van harte gefeliciteerd!” Lindy sloeg haar armen om Mariëlle heen. “Zestien! Nu mag je eindelijk op een scooter rijden.” Mariëlle grijnsde ondeugend. Lindy begreep wel waarom: haar vriendin reed al jaren stiekem op de scooter. Toch was het anders nu het echt mocht.

“Gefeliciteerd,” glimlachte ook Yvonne.

Lindy, Mariëlle en Yvonne waren dikke vriendinnen. De hele school wist het. Ze waren bijna altijd samen. Sommigen vonden het wat vreemd dat ze het zo goed met elkaar konden vinden. De drie vriendinnen waren namelijk best verschillend.

Lindy had lang blond haar en vond zichzelf maar gewoontjes. Ze was best verlegen en sprong er nooit echt uit, vooral niet bij de jongens. Op de één of andere manier had ze nog nooit een vriend gehad. En dat terwijl ze al zestien was! Ze werkte in het weekend in een seniorencentrum. Daar deed ze soms een wandelingetje met de mensen. Iedereen daar was dol op haar.

Mariëlle was een echte flapuit. Ze was daarnaast erg actief en kon bij vlagen iedereen gek maken omdat ze zoveel praatte. Mariëlle was ook een durfal. Ze zat op voetbal (en kon jon-

gens uit de klas gemakkelijk verslaan!) en had zelfs al een keer een skydive gemaakt. Jongens interesseerden haar niet zo. Ze was zelf trouwens ook een beetje jongensachtig, met haar korte blonde haar dat eigenlijk altijd alle kanten opstond. Yvonne was de jongensverslindster van de groep. Het kwam heel vaak voor dat ze weer eens een vriend had. Ze besteedde veel tijd aan haar uiterlijk en volgde altijd de laatste mode. Haar lange rode haar zat altijd perfect in model en er zat geen grammetje vet aan haar lichaam. Het was niet gek dat jongens achter haar aanliepen. Misschien dat Lindy daarom wel zo weinig aandacht kreeg, iedereen lette op Yvonne! Hoewel de drie vriendinnen zo verschillend waren, konden ze het dus prima met elkaar vinden. Misschien kwam het juist door de verschillen dat het zo goed ging tussen hen.

“Heb je al leuke cadeaus gehad?” vroeg Yvonne nieuwsgierig. “Nee, mijn ouders willen mijn cadeau vanmiddag na school pas geven,” antwoordde Mariëlle. En de familie komt aankomend weekend pas, maar natuurlijk is er vrijdag eerst mijn grote knalfeest!”

Lindy glimlachte. Het feest van Mariëlle beloofde inderdaad groots te worden. Ze had bijna de hele klas uitgenodigd.

“We zijn nu alle drie zestien,” zei Mariëlle. “Dat kun je toch een mijlpaal noemen.”

Lindy keek even de gang door. Iets verderop, bij de kluisjes, stond George. Ze zuchtte diep. Gisteren had ze een briefje in zijn kluisje gestopt en gevraagd of ze eens samen wat leuks konden doen. George had niet gereageerd zoals ze hoopte: in plaats daarvan had hij het briefje aan iedereen laten lezen en

haar zo keihard afgewezen. Ze schaamde zich nog steeds.

Yvonne volgde Lindy's blik. "Trek het je niet aan," zei ze.

"Hij is het niet waard."

"Ik weet het," zei Lindy. "Ik zou kwaad op hem moeten zijn, maar hij is nog steeds zo leuk! Kijk dan, dat zwarte haar en die donkere ogen. Hij heeft wat."

Yvonne rolde met haar ogen. "Hij heeft je voor paal gezet."

Mariëlle wuifde met haar handen. "Hallo!" riep ze. "Ik zei dat we nu alle drie zestien zijn."

"Dat weten we toch," antwoordde Yvonne.

"Dat moeten we vieren," vond Mariëlle.

"Vrijdag is je feest," lachte Lindy. Ze probeerde niet meer in de richting van George te kijken. Hij was het inderdaad niet waard.

"Dat bedoel ik niet," zei Mariëlle. "We moeten iets met zijn drietjes doen."

"Wat dan?" vroegen Lindy en Yvonne tegelijkertijd.

"Laten we van de zomer samen op vakantie gaan!"

Wauw. Lindy wist niet wat ze hoorde! Op vakantie met haar twee beste vriendinnen? Dat klonk fantastisch! Normaal ging ze ieder jaar met haar ouders op vakantie, maar misschien was ze daar toch wel wat te oud voor.

"Ja!" riep Yvonne uit. "Waar zullen we heen gaan? Toch wel naar het buitenland?"

"Natuurlijk naar het buitenland. We werken alle drie, als we goed sparen kunnen we dat makkelijk betalen," antwoordde Mariëlle.

"Er zijn veel plekken waar een vakantie niet zo duur is," wist

Lindy. “Zoals bijvoorbeeld in Spanje of Turkije. Of Bulgarije, daar heb ik ook veel over gehoord.”

“Spanje,” verzuchtte Yvonne. “Spanjaarden zijn mooi.”

“En gluisperds,” vond Mariëlle.

“Welnee!”

“Spanje klinkt wel heerlijk,” vond Lindy. “Je hebt daar toch heel veel jongerenvakanties?”

“Zoals Salou. Of Lloret de Mar,” zei Yvonne.

De ogen van Mariëlle begonnen te stralen. “Lloret de Mar ligt toch vlakbij Barcelona? Ik móet het voetbalstadion van Barcelona een keer gezien hebben!”

“En Lloret de Mar zelf ligt aan het strand, dus we kunnen heerlijk op het strand liggen bakken.”

“En beachvolleyballen!”

“En mooie Spanjaarden kijken!”

“Wat dacht je van uitgaan?”

De drie vriendinnen werden steeds enthousiaster. Lloret de Mar, dat moest het worden! En ze moesten hun ouders natuurlijk nog om toestemming vragen. Mariëlle’s ouders zouden er vast geen problemen mee hebben en ook Yvonne dacht niet dat haar ouders moeilijk zouden doen. Ze was namelijk al eens eerder met haar zus alleen op vakantie geweest. Lindy hoopte maar dat ook haar ouders het plan zouden goedkeuren. Ze verwachtte niet dat haar vader moeilijk deed, maar hoe haar moeder zou reageren...

De hele dag hadden de vriendinnen het over hun plannen. Het was moeilijk om de aandacht bij de lessen te houden, want de ideeën werden steeds fantastischer. Aan het einde van de dag

keek Lindy haar vriendinnen aan. “Ik ga het vanavond aan mijn ouders vragen,” zei ze. “Ik hoop zó dat het mag!” George kwam langslopen. Lindy volgde hem met haar ogen. Yvonne lachte. “Als we in Spanje zitten ben je tenminste van hem af.”

Na school ging Lindy direct naar huis. Om haar moeder te laten zien dat ze best zelfstandig was, ging ze naar boven om haar huiswerk te maken. Ze moest een goede indruk achterlaten. Geconcentreerd leerde ze haar komende proefwerken. Na uren stampen had ze eindelijk haar woordenlijsten doorgewerkt. Voor het proefwerk Engels zou ze dit keer zeker een voldoende scoren. Dat was mooi voor de vakantie naar Spanje. Haar Spaans was niet heel sterk, dus ze zou het vooral van het Engels moeten hebben.

Lindy keek verbaasd op toen er op de deur werd geklopt. Haar vader stak zijn hoofd om de hoek van de deur. “Kom je eten?” vroeg hij.

Lindy knikte. Tijdens het eten zou ze haar ouders vragen of ze met Mariëlle en Yvonne naar Lloret de Mar mocht. Ze was zenuwachtig. Als haar ouders het niets vonden, zou het hele feest niet doorgaan.

Lindy liep naar beneden en keek naar de pannen. Bloemkool. Gadver. Toch zei ze niets, ze wilde geen heisa. Niet nu ze over de vakantie zou beginnen.

Haar moeder schepte de borden vol. Ze vertelde tijdens het eten over haar dag, maar Lindy luisterde niet echt. Hoe kon ze haar ouders het beste over de vakantie vragen? Misschien

vonden ze haar wel te jong!

Lindy merkte dat haar ouders haar vragend aankeken. “Huh?” vroeg ze.

“Hoe was je dag?”

“O, wel goed,” zei Lindy. Nu was het moment, ze moest het gewoon vragen! “Ik vroeg me iets af...”

“Wat dan?” vroeg haar moeder.

“Hebben jullie al plannen voor de vakantie deze zomer?”

“Nee.”

“Vinden jullie het goed als ik dit jaar niet meega?” Op deze manier had Lindy het niet willen vragen, maar nu was het er al uit. Hopelijk kreeg ze een positieve reactie.

“Ja, dat vinden we goed,” antwoordde haar moeder, tot haar grote verbazing. “Wil je thuisblijven als wij weggaan?”

O jee, dacht Lindy. Nu moest ze nog vertellen dat ze graag naar Spanje wilde. Dat kon best eens problematisch worden. Ze beet zenuwachtig op haar lip. “Ik heb het er met Mariëlle en Yvonne over gehad om met zijn drietjes op vakantie te gaan.”

Het was even stil. Lindy's vader verbrak de stilte en vroeg:

“Waar willen jullie heen dan?”

“Het liefste naar Lloret de Mar.” Lindy keek haar ouders afwachting aan. Haar moeder keek geschrokken. Dat zag er niet goed uit.

“Ik weet het niet.” De aarzeling in haar moeders stem was goed te horen.

Lindy kneep in haar handen. “Alsjeblieft!” smeekte ze. Dit was niet hoe ze dit gesprek aan wilde pakken, maar het leek

haar zo leuk om eindelijk eens op vakantie te gaan met vriendinnen! “We zullen ons gedragen,” vervolgde ze. “Je weet dat ik niet iemand ben die gekke dingen uithaalt. We betalen het zelf. Ik werk, dus dat moet echt wel lukken.”

“We moeten er nog even over nadenken,” besloot haar vader. “We moeten het samen eerst overleggen. Je overvalt ons er wel een beetje mee.”

Lindy zuchtte niet. Ze keek haar vader aan. Hij maakte het oké-gebaar. Lindy glimlachte. Haar vader zou haar moeder wel ompraten, wist ze nu. Dat had hij wel vaker gedaan. Die vakantie naar Spanje zou dus zéker doorgaan, daar hoefde ze niet langer meer over te twijfelen.

